

SOM MAN SÅDAN KAN STÅ OG FILOSOFERE VED VAND

Kristi himmelfartsdag

Jeg står på broen og nyder udsigten. Åen, der slynger sig gennem landskabet.

Som tiden, der går. Nogle steder bruser vandet op, vidner om uro, stress - tempoet er højt. Andre steder flyder vandet helt stille og fredeligt forbi.

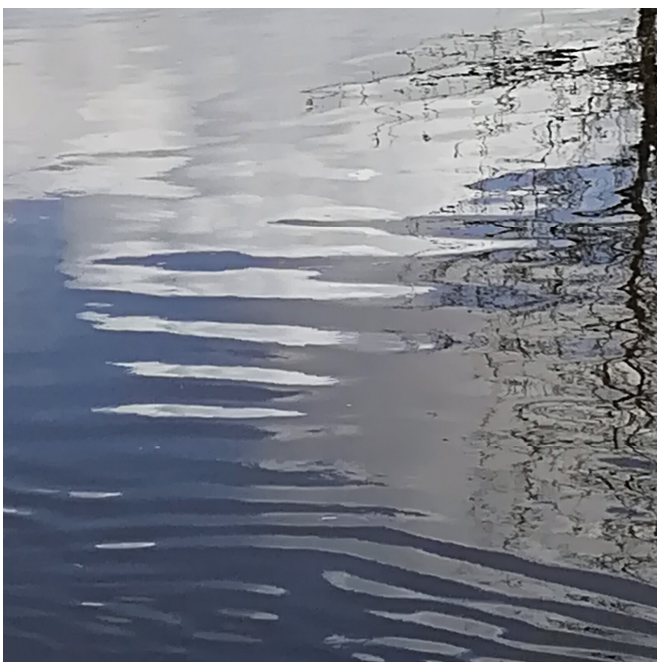
Vandet i åen har de samme stemningsskift som menneskelivet har.

Langs åen står forskellige træer. Som mennesker, fanget i et øjeblik af livet.

Der er store træer. Der er små buske. Nogle står helt ude i vandkanten, andre holder lidt afstand til tiden, der jager forbi. Hvordan gør man mon det som menneske? tænker jeg ... Jeg tænker også på, om de mon egentlig selv tænker over, at de spejler sig i vandet, der flyder forbi? Tænker de overhovedet over, hvordan de tager sig ud? Jeg tror, træerne er klogere end os. Tænker, at de ikke sådan lader sig forstyrre i deres selvopfattelse af tidernes skiften. De står helt uforstyrrede af temposkift, stemningsskift.

Sådan er det ikke for os. Vi laver ikke andet end at lade os forstyrre. Styre måske endda – af tidernes skiften. Af livets temposkift, stemningsskift.

Jeg lagde mærke til, at alle træernes spejlbilleder - dernede i vandet - var slørede. Hvis de skulle give sig til at spejle sig, ville de få et lidt forvrænget, utydeligt billede. Fordi vandet bevæger sig. Tiden går. Det er jo derfor, tænkte jeg så.

Det er jo derfor, vi ikke skal stå og spejle os i tiden.

Det er jo derfor, vi løber ind i identitetskriser og tvivl og perioder, hvor vi hverken ved ind eller ud. Fordi vi spejler os i noget, der hele tiden bevæger sig. Tiden. Livet. Omgivelserne. Tankerne.

Jeg lagde mærke til, at der hvor vandet løb stærkt og var uroligt, stresset – der var der slet ikke noget spejlbillede. Måske har du også stået der? Jeg står der tit, synes jeg. Der, hvor tingene går så stærkt, at jeg ikke længere ved, hvem jeg selv er. Men det er jo fordi, vi spejler os det forkerte sted ...

Det er Kristi Himmelfarts Dag i dag. Den dag, Jesus forlader os for at komme tættere på os. Den dag, hvor Han går ud af tiden og ind i evigheden. Hvor Han går fra at være en historisk person til at være alle-tids-nærværende Gud. Hvor Han går fra at være fysisk til stede på et geografisk sted til at være i den himmel, der omgiver os på alle sider. Himlen er os så nær, som den luft, vi indånder. Uanset hvor meget vi pakker os ind og garderer os, slipper vi ikke for at være omringet af luft. I dag flytter Jesus Kristus ind i den luft. Det er himmelsk!

Måske skal vi bare holde helt op med at lede efter et brugbart spejl, der kan fortælle os, hvem vi er – og hvem vi skal være. Måske skal vi bare tage en dyb indånding. Vove at lade Guds ånd blæse os igennem og sætte ild til vores begejstring. Holde op med at prøve at definere os selv gennem alt det, vi gør – og begynde "at nøjes med" at være. At trække vejret frit under Guds himmel. Eller rettere "i Guds himmel". For i dag er Jesus Kristus, Guds kærligheds levende billede, flyttet ind i den himmel – her, hvor vi er.

Jeg beundrer træerne langs åen. Fordi de bare står der. Står der og simpelthen Er. Uanset hvad vandet, der løber forbi, forsøger at bilde dem ind. Med rødderne solidt plantet i jorden. Og resten af deres smukke væsen i dyb, inderlig samhörighed med himlen, der omringer dem. Sådan er træ vil jeg være ...

Rigtig glædelig Kristi Himmelfarts Dag!